

tronie belet het. — zulken dommen praat te durven verkoopen.

Gielen, houd op met beloven, want uwe weldaden overrompelen ons !!!!
Waar zijn ze ???
En wat kunt ge ??
NIKS !!
Uw rijk is ten einde.
Wij zijn uw foppen [en grootspreken moe.

De laatste zandkorreltjes hoort gij thans één voor één in het uurglas uwer parlementaire loopbaan vallen en de kiekens ziet gij al in de verte reikhalzen naar uwe blijde weerkomst in 't stil dorpje of in 't wilde Brazilië.

Arme brave Hendrik !
Me dunkt, ik zie hem daar zitten na de kiezing, zoo bedrukt en verplokken als een wijfesuil op eieren in de scheur van een vervallen kerktoren.
Met de kampvechters van 't aloude Rome, kan hij uitroepen alvorens den 24 Mei in het strijdperk te treden :
Morituri te salutem !
Saluut menschen ! Ik geef de pijp aan Marten.

OEPIK BEN ER DOOR GEVALLEN !

Brief uit Rio de Janeiro

Hoofdstad van Brazilië

BESTE HENDRIK,

Met dezen laten wij u weten den staat van onze gezondheid, als dat alles goed gaat en wij hopen hetzelfde van u.

Beste Hendrik, wij hebben met groote vreugde door uren laatste brief vernomen, dat gij op het punt zijt wederom bij uwe oude kennissen en boezemvrienden terug te komen.

Daar doet gij goed aan; zeker het postje van Volksvertegenwoordiger, dat gij vier jaar lang bekleed hebt in België, is nog al edel ende profijtelijk; het brengt een schoon ceante op; maar, zoals gij goed zegt, zeer veel onangenaamheden zijn eraan vast.

Bijzonder als men geen a-paarte en speciale studies voor dat spel gedaan heeft.

De laatste tijden hebben ze u feelijk afgeschooren in de Kamer, omdat ge niet tegen die mannen opgewassen zijt.

Wij begrijpen de toengesticht die u de keel toont. Maar, Hendrik, waarom luisterd gij ook niet naar wijzen raad? Herinnert gij u niet

hoe, vóór vier jaar, al uw vrienden van Brazilië u, door mijn pen, krachtig afraadten dat baante nog in te slaan ?

Wij toch, kenden u van over jaren en wisten bij ondervinding dat gij in de Belgische Kamer, waar zoo felle mannen zitten, totaal niet op uw plaats zoudt wezen en dat gij een hoop vervelede dingen op uw schouders gingt halen.

Ziet eens hoe onverstandig gij toch geweest zijt!
Eerst hebt gij uw stijf tong wat Fransch moeten leeren stotteren; gedi hebt gij bij de macht weggegoorpen om u een weinig te herkneden en uw kiezers op gang te krijgen.

Heere Gods! om van Jan en alleman de boodschapper te zijn, overal stank voor dink op te doen, uitgelachen en beschimpd te worden, en, ten slotte, voor 'n niksutter in de Brusselsche Kamer door te gaan.

Maar Hendrik toch, waar was uw gedacht!

Menschen lijk wij, zonder hogere opleiding en ontwikkeling, die moeten zoo hoog niet willen vliegen; dat valt altijd slecht uit.

Doch men geeft u slechten raad, Hendrik, ge loof ons.

Zij zijn tegen uw geluk in plaats van vóór U te zijn.

Hebt ge daar zooveel vermaak opgedaan sinds gij volksvertegenwoordiger zijt? Neen, niet waar, want al uwe brieven geven genoegzaam te kennen dat zulk leven u de keel uitstrekt, dat gij er genoeg van hebt; maar gij blijft, wij begrijpen het, om wille van den naam, omdat uw naaste bloeiverwanten en kennissen u opruien en fier zijn in hun familie een volksvertegenwoordiger te hebben, hoe zwart en machteloos hij ook zijn moge; en gij, arme sukkelaar, gij kunt tobben en u eigen afwijken, wijl gij van niets een helder doorzicht hebt en tot niets kunt komen; gij haalt affronten op affronten. Jimmig! Hendrik, wat moeten de scheenen van uw mager beenkens deerlijk blauw er uitzien! Ik zou ze ne keer willen zien!

Ik begrijp u waarlijk niet, Hendrik, dat ge u zoo overal laat voor den zot houden.

Laat ze toch allemaal naar den bliksem loopen, want, Hendrik, uwe vrienden zijn vatschikken.

Behartig toch uw eigen geluk!

Daar huist gij sinds vier jaar eenzaam op 'n hock van Brussel waar nooit 'n levende ziel u 's avonds tegenkomt, zegt ge; daar leeft en verlijft ge een treurig, nutteloos leven; gij zegt dat gij vermaert; wie zou 't niet! Is dat dan ook een leven! Tot overmaat van ongeluk, wanneer gij naar de Kamers gaat, maakt gij u een emmer kwaad bloed omdat iedereen u aanziet voor 'n snul, 'n armen bijlooper, 'n voddlenman.

Maar, Hendrik, ik begrijp niet eens dat ge er niet ziek van word!

Kom, Hendrik toch, toe, alle gekken op e stekske en alle wijzen op 'nen kruwagen!

Luister naar oprechte vrienden die U zoo verwaande talenten kennen van over jaren, die weten wie en hoe gij zijt; die beter weten dan wie ook dat ge, om Volksvertegenwoordiger te zijn en te blijven, noch bekwaamheid noch invloed hebt.

Gij hebt u een halsbrekend werk op den nek gelegd; dat moet er van af, Hendrik, of gij gaat er uw geluk en uw leven bij inschieten.

't Heeft al te laag genoeg gedurd; uwe droevige brieven die van weemoed overloopen, verraden eenen staat van gezondheid die op zijn einde loopt.

Er blijft u niets anders over, Beste Vriend, dan zoohaast mogelijk die helleplag te verlaten en weer gezond, stevig en gelukkig in ons midden te komen leuen.

Hier ja, is 't geluk, hier in de wilde schoone natuur, verre van het woelen en razen der menschen met hun hoovaardij en grootsche ontwerpen.

Gij ook, beste vriend, hebt, gelijk ons, stille en vreesdame gedachten, en daarom is het dat u politiek en zijn halsbrekende werkzaamheden totaal niet van pas komen.

Uwe hersens, niet genoeg van jongsaf ontweekeld, kunnen dat niet verdragen. Ge loof ons.

En dan, hoe eentoonig, hoe ellendig flauw ge uw leven in Brussel slijt; gij zegt me dat gij daar altijd alleen rondwaalt lijk een verlaten ziel; ach ja, ik begriep 't: dat midden is voor u te geleerd en te verheven en ziet overschillig op u, armen drommel, neer.

Dat moet u ergeren en kreuken, maar waarom, beste vriend, in uwe fout willen blijven volhardend, waarom hardoeckig zijn in uwe verwaandheid?

Ik neem heel goed aan dat het pijnlijk is... het mes te laten steken in het zwaarlijvig politiek varken. Doch waaraan!

Tegen stroom op zwemmen is dwangarbeid en men verliest er zijn beste krachten bij.

Daarom, best Hendrik, klop die eigenliefdie, die zoo menig mensch in 't ongeluk brengt, uit de broek, en keer hier bij ons weder.

Hier, beste Hendrik, hier wachten u, niet ongeduld, trouwe en oprechte vrienden, die uw waar geluk ter harte nemen. Ginder gaat gij door als een klokken die alles vuil gebroed heeft. Terwijl dat ge hier in Brazilië nog alles goed kunt maken. Want werkelijk wij hebben voor u eene blijde verrassing weggelegd.

Ik wil u niet langer laten watertanden en zal u de blijde boodschap maar verkonden ten einde uw vertrek niet te vertragen:

Een plaats van raadslid staat open in 't kanton van Zwazewezerland: het volk zal u met goestdrift ontvangen, de klokken zullen luiden en de trompetten zullen schallen.

Zonder strijd wordt ge gekozen, en wie weet, wordt gij, Hendrik, nog een groot man in deze machtige republiek!

Dus, zond al die Belgische Boerenkinkels naar de maan en kom weer naar uw nieuw vaderland waar eene heerlijke toekomst u wacht.

Wij allen omhelzen u teeder, Beste Hendrik, en verzekeren u ooze oprechte verkleeftheid.

JAN BAPTIST, Een uitwijkeling.

Voor ensluidend afschrift:

JAN TREKKHUM.

Aan Hendrikum Gielen, in de valla gezonka.

Rio-de-Janeiro, 21 Aprilo 1901.

DIT ZYN DE BEWYZEN
VAN KLEPPER GIelen

Hendrik de Vogelaar

In de tiende eeuw is er in Duitschland een Koning geweest, stichter van Saksen en grondlegger van het Duitsche rijk, en heeft den bijnaam gekregen van Hendrik de Vogelaar.

Niet dat onze Hendrik dien Koning kan evenaren of man is om grootsche plannen te verwezenlijken.

Maar toch is onze brave Hendrik een Vogelaar met lokkende piepertjes en sijsjes. Hij belooft immers veel en kan niets geven. Hij wil de goede kiezers in zijn netten krij-